

Formanden: Det ærede Medlem for 4de Aarsheds har Ordet for en kort, personlig Bemærkning.

Fallefen: Jeg beklager meget, at de Ytringer, som jeg brugte igaar, i saa høi Grad, som det nu er let at se, have officeret det ærede Medlem. Den ene af disse Ytringer, hvor jeg skal have sagt og har sagt, at det ærede Medlem talte Egoismens Sag, kan jo selvfølgelig kun forstås derhen, at naar man ensidigt gjør opmærksom paa, at et Lands Udgifter til Forsvaret ere mere end andre Landes, kan man let komme til at berøre Folkets egoistiske Følelse. Det var min Tanke, og det gjør mig ondt, hvis jeg har udtalt den mindre rigtigt. En anden Indrømmelse, jeg kan gjøre det ærede Medlem, angaar det fremmede Ord, jeg benyttede om det ærede Medlem. Det var nemlig ikke noget mildt Udtryk, men paa den anden Side paa ingen Maade noget Ukvemsord. Dette Ord er et Ord, som benyttes af den franske Soldat, naar han finder, at en Mand ikke har Solbateraand, hvad man meget vel kan have uden at være Soldat af Metier. Det er paa den Maade, dette Ord benyttes, og at det ærede Medlem ikke havde denne Mand efter min Opfattelse, er jeg jo ikke ene om at mene, idet det ærede Medlems Præmisses konkludere hen til Noget, der nærmer sig til Afvæbning. Jeg skal iøvrigt bemærke om dette Ord, at det først blev historisk, dengang Marschal Augereau brugte det til Prinds Alleyrand; denne tog ham det ikke ilde op, men besvarede det med en Bittighed. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem havde fulgt hans Eksempel.

Ussing: Jeg kan ikke erkjende, at den Opfattelse, som jeg havde af det ærede Medlems Ord, ikke var fuldstændig begrundet ved hans Udtalelser; men det er en Selvfølge, at efter den Fortolkning, han har givet af sine Ord idag, vil jeg, idet jeg deri finder en bestemt Udtalelse af, at det havde ligget fjernt for ham at ville paa nogen Maade fornærme min Person, føle mig tilfredsstillt.

Chr. Nielsen: De forskjellige Udtalelser, som ere fremkomne under de to Dages Forhandling fra forskjellige ærede Medlemmers Side, have givet mig Anledning til overfor det høie Thing at ville præcisere min Stilling til den foreliggende Sag. Dog vil jeg paa Forhaand erklære, at det ikke hermed er givet, at jeg under andre politiske Forhold vil stille mig ligesaadan til dette eller noget andet lignende Forslag af den Art, thi jeg erkjender, at saalenge vi skulle vedblive at være i de væbnede Staters Nække, ere vi ogsaa forpligtede til at yde Bidrag til Forsvarets Fremme, det vil sige, hvad Landets finansielle Coner magte at bringe, uden derved at forringe Fremskridt paa

andre Omraader, saavel i aandelig som materiel Retning. Det vilde være usforvarligt at lade vore Sønner staa værgeløse ligeoverfor en kommende Fjende. Jeg tror, jeg tør sige, at enhver af Landets Repræsentanter vist er besjælet af samme Følelse, og jeg tror at turde sige det Samme om Landets staaende Borgere. Men Hovedbetingelsen for, at denne Følelse eller den, om jeg saa maa sige, rette Fædrelandstjærlighed kan komme frem, er, at de store Krav paa andre Omraader, som fra Samsundets Side blive stillede Ud og Ud ind, blive hørte. Naar det er Tilfældet, tror jeg, det vil blive let at komme til Overenskomst om Forsvarsvesenet; men før dette bliver Tilfældet, anser jeg det for spildt for enhver Regjering at komme frem dermed. Det er ikke min Agt at ville gaa ind paa Detailerne i det foreliggende Forslag; dertil hører en Sagkundskab, som jeg ikke tilltror mig at være i Besiddelse af. Jeg ser derfor paa Sagen i Almindelighed, og jeg kommer da uvilkaarlig til at spørge mig selv: Hvor i Verden kan det falde Regjeringen ind at fremkomme med et saadant finansielt Forslag, som der ikke synes den mindste Mulighed for at føre igjennem, naar den ikke engang magter at staffe en ordentlig Finantslov tilveie? Naar desuagtet den høie Regjering efter forrige Aar at have opløst det folkevalgte Kammer to Gange, hvor Valgenes Udfald gif dem imod, alligevel gjør samme Fordringer fuldt ud saavel paa Finantsloven som paa andre Omraader, er det mig umuligt at se, hvad den høie Regjering sigter til, naar den saa til Overflod stiller os et Forslag om en Forsvarsplan paa over 66 Millioner Kr. Ja, saa maa jeg atter sige til mig selv: Der er Logik i det Hele; det staar for mig, som om det var Regjeringens Sag ikke at faae Noget ført igjennem! Det er med disse almindelige Bemærkninger, jeg overfor det høie Thing har villet pointere min Stilling, og det er den: Skal Regjeringens Skjøn ene og alene være det Raadende med Hensyn til, hvad der tjener til Landets Vel, forekommer det mig, at det er umøndeligt, at Folkerepræsentanterne skulle sidde her paa Kristiansborg Slot, og det er af den Grund, at jeg erklærer, at jeg vil stemme imod Forslaget.

Carstensen: Overfor de gjentagne Udtalelser, som i disse Dage ere fremkomne fra de ærede Medlemmer, der repræsentere den Side af Rigsdagens Virksomhed, som har sin største Styrke — ja, jeg kan næsten sige sin eneste Styrke — i at sige Nei, maa det vel være klart, at der ikke er stor Udsigt til at faae det foreliggende Lovforslag gennemført; men netop naar dette er Tilfælde, saa er det, forekommer det mig, Anledning til ved Behandlingen af denne Sag at hævde Principerne, da de jo ville blive gravede op igjen, naar Sagen atter bliver talset